

รักเหมือนรูปถ่าย วิดีโอ ละครดาซ
 เหมือนรูปถ่ายที่เป็นความทรงจำที่สวยงาม
 เหมือนวิดีโอตรงที่แม้มันจะเหมือนยังมีชีวิตอยู่ แต่มันก็มีชีวิตอยู่แค่ในอดีต
 เหมือนละครดาซที่แม้ว่าจะพยายามลบเท่าไร
 มันก็ไม่มีวันกลับมาเป็นสีขาวเหมือนเดิม
 รักทั้งหมดนั้นที่ผมพุดมา
 หมายถึง คุณ

คุณผู้เป็นทุกอย่าง

คุณเคยชอบใครสักคนไหม

ชอบตั้งแต่แรกเหมือนเปิดอ่านหนังสือเล่มหนึ่งแล้วหลงรักตั้งแต่
 วรรคแรกของบทนำ ทั้งที่ยังอ่านไม่จบ แต่คุณก็เชื่อว่าเนื้อหานในหนังสือเล่มนั้น
 มันช่างแสนวิเศษ

ชอบเหมือนเวลาที่ลืมหืมตาขึ้นมาแล้วพบว่าตรงหน้าคือแสงสว่างของ
 วันใหม่ ที่แดดฉายให้ทั้งโลกสว่างไสว ทำให้เรารู้สึกเหมือนกับโลกนี้จะไม่มีความ
 จมอยู่กับความสิ้นหวังหรือความเศร้า

ชอบราวกับเราจะสามารถใช้เวลาทั้งชีวิตนี้กับเขาแล้วยิ้มออกมาได้
 เหมือนคนบ้า แม้ว่าตอนนั้นจะทำกระเป๋าเงินหายหรือหลงทาง แต่แค่นี้ก็ถึงเขา
 ก็รู้สึกว่าเป็นสถานการณ์เลวร้ายแบบนั้นเราคงทำอะไรได้สักอย่าง

ชอบเหมือนที่ชอบมาตลอดชีวิต ชอบมาตั้งแต่ที่ได้พบหน้ากันครั้งแรก
 ไม่ว่าเวลาจะสั้นแค่ไหน แต่มันก็สำคัญเหลือเกิน

ความรู้สึกที่ผมมีต่อคนที่ชอบก็เป็นแบบนั้นแหละ

1

คุณคือรอยยิ้ม

"ใครให้มาอะ"

"กิม วิทยา"

"ใคร"

"กิตติพัทธ์ แซ่จ้าว บ้านอยู่รัชดาซอยสี่ เอาอะไรอีก เบอร์เลย์ไหม"

"นี่ถึงขนาดขอเบอร์กันเลยทีเดียว!"

"เฮ้อ" ว่าแล้วก็ยื่นมือไปจิ้มหน้าผากคนที่เอาแต่ซักถามเขามาตลอด ตั้งแต่เจอหน้ากันแล้วพูดต่อ "ประชดไว้ย ประชด! นี่โง่หรือฉลาดน้อย"

"เลือกฉลาดน้อยได้ไหม ฟังดูไม่ค่อยโง่อะ"

"ตามใจเลยจ๊ะ เอาที่สบายใจนะ"

"ไม่ประชดเทียนดิวะ"

"มึงก็อย่ากวนตีนกุสิวะ" สิ่งลอบถอนหายใจชุดใหญ่ใส่เด็กแถวบ้าน ที่วันนี้มาร่วมงานรับปริญญาของเขา ไอ้เด็กนี่ยังคงกวนประสาทและทำให้เขานึกปวดหัวได้ตลอดเวลาเหมือนเดิม ไม่ใช่ว่ามันพูดไม่รู้เรื่องนะ ปกติมันก็ดูฉลาดพูดจารู้เรื่องหรือก แต่พอมีเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของเขาเข้ามาเอี่ยวเมื่อไหร่ ไอ้เด็กบ้านนี้ก็พร้อมจะไม่มีเหตุผลและไม่เข้าใจทันที ไม่รู้มันเป็นประณานนักเรียนได้ยังไงมาตั้งสามสมัย! ใครเลือกมึง!

"ในมือพี่ต้องมีแต่ดอกไม้ของเทียนดิวะ เอาของคนอื่นมาถือทำไม"

"เรื่องของกูปะ ฮือออ! ไซ้เรื่องทีกูจะต้องมาขออนุญาตมึงไหมละ"

"ไอ้เด็กบ้า"

"เรียกเทียบว่าเด็กบ้าอีกแล้ว พุดไม่เพราะเลย"

"เรื่องของกูเถอะ"

"ที่พุดกับคนอื่นล่ะเพราะเชียว ทำไม อยากให้เทียบพิเศษสุดก็ไม่เห็นต้องหยาบคายใส่คนเดียวเลยนี่"

"ไอ้ย คิดเข้าข้างตัวเองไม่กลัวหน้าแตกเลยเว้ย โตมายังไงอี? แม่ไม่ว่าหรือทำตัวแบบนี้"

เทียบในชุดนักเรียนกางเกงน้ำเงินชื่อดังเท้าคางมอหน้าพี่แถวบ้านที่เขาเฝ้ามองมาตลอดพลางยิ้มหวาน "แม่บอกว่าถ้าจิบพี่ติดจะให้เพิ่มหมั้นหนึ่งไปทำนม"

"เพื่อเจ้าละ แดกวีต้าแล้วไปอ่านหนังสือไป จะสอบเข้ามาหา'ลัยแล้วยังจะมานั่งชิล"

"วันนี้วันพิเศษของพี่ทั้งที่ให้เทียบนั่งอยู่บ้านได้ไง ต้องมาแสดงความยินดี"

"ไม่ได้อยากให้มาเลย"

"ไม่ต้องชินหรือก แล้วก็วางสักทีดิชื่อนั่นอะ ถือดอกไม้ของเทียบบ้างน้อยใจนะ"

สิงห์เลื่อนสายตามามองดอกกุหลาบสีเหลืองช่อเล็กในอ้อมแขนที่ถือมาตั้งแต่เช้า สลับกับมองดอกกลีบลีลีสีมชมพูที่เด็กตรงหน้าถือมาให้ก่อนจะสายหน้า "ถือของมึงก็บ้าละ ใหญ่อย่างกับจะเอามาทำเป็นพวงหรีด เดินถือก็สะดุดล้มหน้าแหกพอดี"

"พี่สิงห์!"

"เรียกทำไม"

"ใจร้าย!"

"ก็ใจร้ายมาตั้งนานแล้ว ไม่ชินหรือไง"

"รู้งี้จะเทียบไม่สารภาพกับพี่หรือก ปล่อยให้ใจโดนเทียบเนียนจับไปเรื่อยๆ ดึกว่า"

"ไม่ต้องมาสารภาพ กูก็รู้อ"

เทียนหันมามองคนตัวสูงในชุดครุยเต็มยศพลางเบิกตากว้างหลังจากได้ยินคำพูดนั้นของสิงห์ "เฮ้ย ได้! ใจ! ใจ!"

"ไม่รู้เลยมั้ง แจกกุหลาบให้กุหลาบวาเลนไทน์ ใส่อีตแพนกันก็ด้วยไม่รู้เลยยย!"

"เฮินจ้จ นี่ที่ตามติดชีวิตเทียนมานานหรือยังเนี่ย"

"เพื่อเจ้าละ" ว่าแล้วก็ผลักหน้าผากมนๆ ที่ไม่เข้ากับลุคแมนๆ ของมันหนึ่งที ความจริงภาพลักษณ์ของมันไม่เหมาะจะมานั่งกระบิดกระบวนแบบนี้เลยด้วยซ้ำ เทียนมันก็แมนๆ ตามประสาเด็ก ม.ปลาย แสบๆ แต่ไหนเวลามันอยู่ต่อหน้าเขาถึงเหมือนแปลงร่างเป็นตุ๊ดเด็กหัวโปก ตามตื้อไม่เลิกจากรำคาญเป็นระอา จนเหนื่อยจะไล่ให้มันไปชอบคนอื่นแล้วตอนนี้

เขาจะทำยังไงกับมันดี ทุกวันนี้ก็ยังไม่รู้

ก็ใช้ว่าเขาอยากจะทำอะไรสักอย่างที่มันมีต่อเขาเป็นแค่เรื่องเล่นๆ ของเด็กที่แอบปลื้มใครสักคนหรือกนะ แต่หากให้ปฏิเสธไปอย่างจริงจังก็สงสารเพราะเด็กคนนี้ก็เขาก็อยุ่รับดูแลมาอยู่ข้างตอนพ่อแม่มันไม่อยู่บ้าน ยิ่งตอนนี้พ่อกับแม่มันหย่ากันไปโดยไม่มีใครรับเลี้ยงมันเลย เขาก็ยิ่งทิ้งมันไปไม่ได้บ้านของเขาแทบจะรับเทียนมาเป็นลูกบุญธรรมอยู่แล้ว ถ้ามันไม่สะออะไปบอกแม่ของเขาบอกว่าขอเป็นลูกสะใภ้ดีกว่านะนะ

ทุกวันนี้มันก็เดินเข้าเดินออกบ้านเขาเป็นว่าเล่น เรียกพ่อแม่เหมือนพ่อแม่ตัวเองได้อย่างคล่องปาก ตรูขจิ้นยังได้เงินอั่งเปาเหมือนเป็นคนในครอบครัวไม่มีผิด แต่มันได้เยอะกว่าเขาก็ก (แค้นตรงนี้แหละ เหวอเอ๊ย!)

ถึงจะเป็นแบบนี้มาหลายปี แต่ทำที่มันมีต่อเขาก็ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เทียนยังคงเดินตามเขาต้อยๆ และประกาศความรักอย่างไม่อายทำเหมือนกับว่าคำว่ารักของมันที่มีต่อเขานั้นจะต้องประกาศให้ทั้งโลกรับรู้ เจ้าตัวถึงจะพอใจ ไม่ได้สนใจเขาเลยว่าจะรู้สึกยังไง

เทียนยังคงพูดเจ้อยแจ้วไปเรื่อยตามประสาเด็กที่มักจะทำตามข่าวสารมากมายให้ทันคนอื่น (บางทีก็มากเกินไปเยอะจนพูดกับเขาไม่รู้เรื่อง) ส่วนตัวเขากลับมองเหม่อออกไปนอกร้านกาแฟที่ตั้งอยู่ในมหาลัย มองบรรยากาศ

แสนสุขของผู้คนที่มาร่วมแสดงความยินดีกับบัณฑิตใหม่ มองรอยยิ้มของพ่อแม่คนอื่นๆ มองชุดครุยหลากหลายคณะ มอง...คู่รักที่ยืนเคียงข้างกัน

เพื่อนของเขาและ...คนที่เขารัก

สิงห์มองตามฝ่ามือของเพื่อนสนิทอย่างเพ่งที่ไล่เกลี่ยเส้นผมที่ปรกดวงตาของคนรัก แม้จะไม่ได้ยินสิ่งที่ทั้งสองพูดกัน แต่สิงห์พอจะเดาได้ว่าเพงน่าจะไล่ให้คิงไปตัดผม เพราะเด็กคนนั้นจับเส้นผมของตัวเองม้วนกับปลายนิ้วและบ่นพึมพำอยู่คนเดียว ภาพนั้นทำให้เขายิ้มออกมา ทั้งยิ้มให้กับคนที่ไม่มีวันเห็นรอยยิ้มนี้และยิ้มหยันให้แก่ตัวเองที่ซึกจะรู้เรื่องของเด็กคนนั้นดีเกินไป ดีจนไม่ได้นึกถึงหัวใจตัวเองเลยว่าจะรับความเจ็บปวดได้มากแค่ไหน

ต่อให้รู้ว่ามันต้องจบแค่นี้ ต่อให้มันพัฒนาไปมากกว่านี้ไม่ได้ และต่อให้เขาทำใจมามากแค่ไหนก็เชื่อว่าจะไม่รู้สึกอะไรเลยเวลาเห็นสองคนนั้นอยู่ด้วยกัน

เขารักรอยยิ้มที่มีความสุขของคิง แต่ในขณะที่เดียวกันใจหนึ่งก็ร้องบอกว่าอยากให้คนที่ทำให้รอยยิ้มนั้นระบายเต็มใบหน้าของคิงเป็นเขา...

"...เรื่องหมีขาวมันตกลงยังไงอะพี่สิงห์ ยิ้มอะไร"

"พูดอะไรของมึง"

"เทียนต่างหากปะที่ต้องถามคำถามนั้น เทียนเล่าเรื่องหมีขาวจะจมน้ำตายที่ขั้วโลกแล้วอยู่ๆ พี่ก็ยิ้ม เลยสงสัยว่าเรื่องน่าเศร้าแบบนี้พี่ยังยิ้มออกได้ยังไง โคตรเลือดเย็นเลย ต่อให้มันเป็นแค่หมี แต่ก็มีชีวิตจิตใจนะพี่สิงห์!"

"มึงพูดซะเหมือนกูเป็นคนฆ่าหมีขาวหมดโลก"

"การไม่ใส่ใจปัญหาโลกร้อนของพี่ก็มากพอแล้วที่จะพูดกล่าวหาว่าเป็นคนฆ่าหมีขาว!"

"สว่างเลยไหมล่ะ"

"ไม่เอา พี่ตายแล้วเทียนจะอยู่ยังไง ขาดใจตายตามพอดี"

สิงห์หลุดยิ้มออกมาอย่างอดไม่ได้ "เพื่อเจ้าใหญ่แล้วนะมึงอะ"

"เทียนพูดจริงต่างหาก"

"จ๋า จ๋า แล้วจะไปถ่ายรูปได้หรือยัง นั่งแช่นี่มานานแล้วนะ"

"รอฟ่แม่ก่อน" เทียนหยิบกล้องขึ้นมาเช็คแสงเงาพลาฟหลังหันกล้องไปยังคนตรงหน้า ภาพในกล้องฉายใบหน้าหล่อเหลาของหัวหน้าวง *Merci* ในชุดครุยของคณะที่กำลังมองมาทางเขา ในแววตาคู่ นั้นฉายชัดถึงความอ่อนใจแต่มันก็เต็มเปี่ยมไปด้วยเงาของความสุขในวันที่ประสบความสำเร็จก้าวหนึ่งในชีวิต เมื่อกดชัตเตอร์จนพอใจแล้วจึงกล่าวต่อ "วันแบบนี้ไม่มีรูปครอบครัวได้ยังไง"

"...วันนี้วันปัจฉิมฯ มึงไม่ใช่หรือไง"

"ฮุ้ย จ๋าได้ด้วยอะ เชนจิง"

"ไม่ตลก" สิ่งห้เคาะหน้าผากเทียนอีกครั้ง "ทำไมไม่ไปโรงเรียน"

"ไม่อยากไป"

"เทียน"

"...ยังไงก็ไม่มีใครไปสักหน่อย จะให้เทียนไปทำไม"

"มึงไม่มีเพื่อนหรือไง"

"พีี่สำคัญที่สุดสำหรับเทียน"

"..."

"ไม่มีเพื่อน แต่มีพีี่ เทียนก็พอแล้ว"

"แล้วถ้าวันหนึ่งไม่มีกูล่ะ?"

"ก็ไม่มีเทียน"

"เทียน กูอยู่กับมึงไปตลอดชีวิตไม่ได้นะ"

"เทียนรู้" เด็กหนุ่มวางกล้องตัวโปรดลงบนโต๊ะพลาฟมองออกไปนอกหน้าต่าง มองบรรยากาศขึ้นเนินและรอยยิ้มของคนมากมายที่สว่างไสว จนคล้ายกับว่าได้ลิ้มกินความมึตมิดให้หายไปจากโลกนี้แล้ว ภาพนั้นดูราวกับทุกคนบนโลกมีความสุข ยกเว้นตัวเขา...

"ถึงจะเป็นแบบนี้ เทียนก็อยากมีพีี่ในชีวิตตลอดไปเหมือนเดิม"

"..."

"จะมาพูดเรื่องเศร้าในวันดีๆ แบบนี้ทำไมเล่า ไปถ่ายรูปกันพีี่สิงห์! พ่อแม่มาโนนแล้ว" เทียนรีบลุกจากเก้าอี้ หอบเอาดอกไม้และตุ๊กตาทั้งหลาย

ที่สิ่งที่ได้รับจากเพื่อนและพี่คนอื่นๆ วิ่งออกไปหาบุพการีของเขาที่เพิ่งมาถึง
 สิ่งห่มองตามแผ่นหลังผอมแห้งของเทียน เหมือนย้อนกลับไปยังวันที่
 เด็กคนนั้นยิ้มกว้างบอกเขาว่าไม่เป็นไรแล้ววิ่งกลับบ้านไป เป็นวันเดียวกับที่เขา
 ได้ยินว่าพ่อกับแม่ของเทียนหย่ากันแล้วต่างคนต่างไปมีครอบครัวใหม่ แสดง
 ความจำนงกันทั้งคู่ว่าไม่ต้องการรับเลี้ยงเด็กที่เกิดขึ้นมาแล้วคนนี้ โดยจะ
 ร่วมกันรับผิดชอบเพียงค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนให้เท่านั้น
 ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าเด็กคนนั้นช่างในกำลึงผูกพันและค่อยๆ ทลายลง
 แม้จะมีรอยยิ้ม แม้จะยังใช้ชีวิตต่อไป แต่ลึกๆ แล้วเด็กนั้นกลับว่างเปล่า
 หมดแล้วซึ่งความเชื่อความศรัทธาต่อคนอื่น

นับตั้งแต่วันที่ตื่นขึ้นมาพบว่าตัวเองไม่ได้เป็นที่ต้องการของใครสักคน
 ที่เคยเรียกกันว่าครอบครัว

เทียนก็ไม่เคยเชื่อใจใครง่ายๆ อีกเลย

สิงห์ถอนหายใจแล้วลุกขึ้นเดินตามไปยังจุดที่ทั้งสามคนยืนอยู่ด้วยกัน
 โดยที่ในมือถือดอกกุหลาบที่ได้รับมาจากคิง แต่ก่อนจะก้าวออกไปจากร้าน
 สายตาเขาพลันสะดุดกับดอกกลีบลีล่อโตของเทียนที่วางอยู่บนโต๊ะ ตอนแรก
 ก็คิดว่าเด็กคนนั้นงี่เง่าเหลือให้เขาถือ แต่เมื่อมองซ้ำของมากมายในมือ
 ของเทียนแล้วเขาก็ทิ้งความคิดนั้นไปทันที แล้วฉวยเอาดอกไม้ชิ้นขึ้นมา

"...นั่นไงครับ พี่สิงห์มาแล้ว ถ่ายรูปกันเลยครับ"

"เอาสิ แล้วจะให้ใครถ่ายดี"

"เดี๋ยวผมถ่ายให้ครับ" เพจรับอาสาพร้อมกับก้มมือเรียกเพื่อนสนิท
 ของตัวเองให้รีบวิ่งมารวมกับคนอื่นๆ ในกล้องฉายภาพครอบครัวสามคน
 พ่อแม่ลูกซึ่งใบหน้าเบือนยิ้ม แต่ในวินาทีที่เพจกำลังจะกดชัตเตอร์สิงห์กลับ
 ยกมือห้ามเสียก่อน แล้วก้มมือเรียกใครอีกคนที่เอาแต่ยิ้มเหมือนว่า
 ตัวเองไม่เกี่ยวข้องกับอยู่ข้างเพจ

"เทียน มานี่"

"เรียกทำไม"

สิงห์รั้งแขนของเทียนให้เข้าเฟรมพลาจพักหน้าให้เพจ "ถ่ายเลย"

"เฮ้ย! พี่สิงห์ นี่รูปครอบครัวไม่ใช่เหรอ"

เขาไม่ได้ตอบอะไรกลับไป แต่จួយมงกุฎดอกไม้ที่เพื่อนเอามาให้สวมลงบนหัวของเทียน ยื่นมือโอบไหล่ให้อีกคนขยับเข้ามาชิด จนคนที่เอ่ยปากไว้วายเจียบเสียงลงและยอมถ่ายแต่โดยดี

"ถ่ายแล้วนะครับ หนึ่ง สอง..."

ชั่ววินาทีนั้น สิงห์ก็พูดขึ้นต่อ

"ยินดีด้วยที่เรียนจบ ม.ปลาย แล้ว"

"..."

"สาม!"

แชะ

"เก่งมาก"

เทียนยิ้มปากแน่นขณะที่พยายามจะไม่ให้ใบหน้าของตัวเองบู่บี้ต่อหน้ากล้อง แต่มันก็ช่างทำได้ยากเหลือเกิน ยิ่งมือของสิงห์ยี่เส้นผมของเขาเบาๆ คล้ายจะปลอบโยน น้ำตาที่ออกล้นมานั้นนานก็ไหลออกมาเหมือนจะไม่มีวันหยุดไหล

เขารู้ดีว่าคนข้างกายคนนี้ไม่มีวันมองเขา

รู้ดีเลยล่ะว่าทุ่มเทไปยังไงก็ได้แค่นี้

แต่จะ让他เลิกรักยังไง

จะให้เลิกคิดถึงและก้าวเท้าเดินไปข้างหน้าได้ยังไง ในเมื่อไม่ว่าเมื่อไหร่ มือคู่นี้ของสิงห์ก็อบอุ้มที่สุดหัวใจของเขาเช่นนี้เสมอ

เหมือนเขาถูกกำหนดมาแล้วให้ไม่มีวันหลุดออกจากบ่วงรักนี้ได้ เหมือนถูกกำหนดมาแล้วให้ต้องพ่ายแพ้ แต่กระนั้น...

เทียนยิ้มออกมาทั้งน้ำตาขณะตอบกลับ "ขอบคุณนะพี่สิงห์"

...ความเจ็บปวดนี้กลับแสนสุขใจเหลือเกิน

เขาและพี่สิงห์เจอกันครั้งแรกเมื่อเกือบสิบปีก่อน ตอนนั้นพี่สิงห์ยังอยู่ป.6 ส่วนเขาอยู่ ป.2 เพราะบ้านของพวกเขาอยู่ทางเดียวกัน ดังนั้นพี่สิงห์

จึงขันอาสาคอยรับและส่งเขากลับบ้านแทนพ่อแม่ของเขาที่ยุ่งกับงานจนไม่มีเวลามารับลูกของตัวเอง แม้จะชินแล้วกับการทำอะไรคนเดียว แต่เขาก็อดยอมรับไม่ได้ว่าการได้เดินกลับบ้านกับพี่สิงห์เป็นสิ่งที่เขารอคอยตลอดทั้งวัน แม้ว่าสุดท้ายจะต้องกลับไปนั่งกินข้าวคนเดียวที่บ้านก็ตาม

พี่สิงห์ไม่ได้มีท่าทีเอ็นดูเขาไปมากกว่าเด็กแถวบ้าน แต่เขามองพี่สิงห์เป็นเหมือนทุกอย่าง เป็นต้นแบบ เป็นเป้าหมาย เป็นความสุข เป็นทุกอย่างเท่าที่เขาจะนึกออก ในความรู้สึกเขาแม้ว่ามันจะดูอกตัญญูไปหน่อยก็ตาม แต่ในสายตาของเขาที่ไม่ค่อยได้พบกับพ่อแม่ พี่สิงห์มีความสำคัญมากกว่าพวกท่านทั้งสองคนเสียอีก

ยิ่งในวันที่พ่อแม่หย่ากันแล้วทิ้งเขาเอาไว้กับกองเงินที่เขาไม่ต้องการ พี่สิงห์ก็กลายเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวเพียงอย่างเดียวที่ทำให้เขาอยากตื่นขึ้นมาพบแสงตะวันในเช้าวันถัดไปโดยไม่เป็นบ้าไปเสียก่อน

เขาเองก็อยู่ข้างพี่สิงห์มาตลอด ไม่ว่าจะในวันที่พี่สิงห์ดีใจหรือเศร้าใจ ในวันที่จับหญิงติดหรือวันที่ต่อยกับคนอื่นจนหน้าซ้ำ เขาก็ไม่เคยห่างไปไหน คอยซื้อของให้พี่สิงห์ไปซื้อหญิง คอยทำแผลให้ คอยอยู่ข้างๆ เสมอ ต่อให้พี่มันจะมองว่าการกระทำของเขาน่ารำคาญไปหน่อยก็ตาม

แต่ก็ไม่เคยไล่เขาไปไหนจริงๆ จังๆ ลักที่

คงเพราะสงสารและพี่สิงห์เองก็รู้ว่าถ้าไล่เขากลับบ้านไป เขาก็ต้องอยู่คนเดียว ไม่มีคนคอยห่วงหากกลับบ้านดึก ไม่มีคนให้ต้องโทรหารายงานว่าตอนนี้อยู่ตรงไหนของโลก

เขาไม่มีคนที่ต้องห่วงใยคนไหน นอกจากพี่สิงห์ เรื่องนี้พี่สิงห์รู้ดีที่สุด
ดังนั้น...

"ไอ้เหียน! เป็นเด็กเป็นเล็กห้ามกินเหล้า"

"เทียนว่าพี่ไม่มีสิทธิ์พูดคำนั้นนะพี่สิงห์" เขาว่าพร้อมกับจิบเหล้าที่เพื่อนคนหนึ่งของพี่สิงห์ซ่งให้ "พี่กินเหล้าตั้งแต่ ม.ห้า ตอนนี้เทียน ม.หก และกำลังจะเข้ามาหาลัยแล้ว พี่ห้ามเทียนไม่ได้หรอก" ว่าแล้วก็จิบไปอีกหนึ่งอีกพลางทำท่ายายตาของผู้อุปการกิจเป็นประจำเป็นที่นั่งข้างๆ ไปด้วย

"เออ จะดูอะไรนักหนาอะลิ่งห์ น่องมันโตแล้วก็ปล่อยๆ มันบ้าง"
 พี่ที่น่าจะชื่อนินพูดพร้อมกับยื่นแก้วเหล้าที่ซิงแล้วส่งต่อให้กับพี่ที่นั่งอยู่ถัดไป
 ถ้าจำไม่ได้เหมือนจะชื่อเกมหรือไงนี่แหละ

"วันนี้ไม่ได้มาฉลองแล้วละ ภูวามันมาเป็นพ่อคุณลูก" พี่เพจว่า

"ไม่ค่อยเห็นพี่ลิ่งห์ดูเลยนะเนี่ย ท่าทางจะหวงจริง" แฟนของพี่เพจ
 อย่างพี่คิงว่าพร้อมหัวเราะเบาๆ ไปด้วย แก้วในมือของพี่เขาเป็นคนเดียว
 ที่ไม่ใช่แอลกอฮอล์ เหมือนว่าคนข้างกายพี่คิงจะไม่อยากให้พี่เขาแตะเหล้า
 เท่าไหร่ เทียนมองท่าทางกะหงุกกะหนิงเหมือนทั้งโลกมีแค่สองคนแล้วก็ได้แต่
 แอบยิ้มอยู่หลังแก้วเหล้า

อิจฉานิดๆ แฮะ

"ทำร้ายคนโสดเกินไปละ 'ไอ้สัดเพจ' พี่ที่มว่าพร้อมกับป้าน้ำแข็งใส่
 ทั้งสองคน แม้ว่าตัวเองจะมีสาวนั่งอยู่ข้างกายก็ตาม แต่ใช้ว่าพี่เพจจะยอม
 ทนที่ที่ปิดเศษน้ำแข็งพันตัวก็หียบถั่วที่เป็นกับแกลัมปาสใส่เพื่อนของตัวเองกลับ
 โดยหวังไม่ให้เป็นโดนผู้หญิงข้างกายของอีกฝ่าย แต่แม้จะเป็นแบบนี้มัน
 ก็แค่การหยอกล้อเล่นในกลุ่มเพื่อน สุดท้ายทั้งสองคนก็กอดคอกันจิบเหล้า
 หัวเราะเฮฮาไปตามเรื่อง

"ว่าแต่วันนี้วันปัจฉิมฯ ของน้องเทียนปะ เห็นไอ้ลิ่งห์มันบอก" เมื่อเห็นเขา
 พยักหน้า พี่นินจึงหียบขนมที่วางอยู่บนโต๊ะยื่นมาทางเขา "ยินดีด้วยๆ มา
 พี่ปอนขนมแสดงความยินดี...โอ๊ย! 'ไอ้สัดลิ่งห์' ตบหัวภูทำไม"

"ลามปามละมึงอะ"

"โธ่! 'ไอ้ซี้หวง' เวรเอ๊ย มันกว่าตีมเหล้าอีก"

"พี่นินต้องทำใจหน่อยนะ พี่ลิ่งห์ซี้หึ่ง"

"มึงก็อีกคน" ลิ่งห์ว่าพร้อมกับผลักหัวเทียนเบาๆ "เพื่อเจ้าใหญ่ละ
 จะตีมเหล้าก็อย่าให้เมา ภูซี้เกียดแบกกลับบ้าน"

"ก็แบกไปนอนห้องพี่ลิ่งห์ จะได้ไม่เห็น้อย"

"เรื่องอะไร ห้องก็ห้องกู เตียงก็เตียงกู กูก็ต้องได้นอนสิ"

"ตอนพี่ลิ่งห์อยู่หอ เทียนก็ไปนอนห้องพี่ออกบ่อย..."

"ไอ้เทียน ไครอนุญาต..."

"แม่พี่อะ" เทียนว่าพร้อมกับยึดฝักทอดเข้าปากของสิงห์ที่อำหามาจะต่อว่าเขาเช่นที่ทำมาตลอดแล้วพูดต่อ "เวลาเทียนเหงๆ ไม่ก็เตรียมสอปกก็ไปนอนห้องพี่ตลอดแหละ แม่ไม่เห็นว่าจะอะไรเทียน แกมป้อมกุญแจให้ด้วยหนึ่งดอก"

"ฮ่าๆๆ ไอ้สิงห์ เตรียมทำกุญแจใหม่ไม่ก็ทำโซ่คล้องได้เลย"

"ฮึ้วว ต้องอย่างนี้ดิอะ ถึงจะเอาไอ้สิงห์อยู่"

"ถามกูบ้างใหม่ละว่าเอามันใหม่ เพื่อนเวร เขียร์ไม่ดูตาม้าตาเรือ"

"จะไปว่าเพื่อนทำไม่อะพี่สิงห์ ความจริงก็คือความจริงวันยังค์"

"ความจริงอะไรของมึงครับ"

"ความจริงที่ว่าวันหนึ่งพี่ก็ต้องเป็นของเทียนไง"

"..."

"อิๆ"

"อิๆ ฟ่อง ตลกตายอะ" เทียนหัวเราะเบาๆ ขณะมองคนตัวสูงเอนหลังพิงผนังไซฟายอย่างเคื่องๆ ที่เตียงกลับไม่ได้หรืออาจเหนื่อยที่จะเตียงเขาก็ได้ไม่นานก็เฝ้าคางเอียงคอมองอีกคนพูดคุยกับเพื่อน ต้มเหล้าไปเงียบๆ ไม่ปฏิเสธหรือว่าการได้คุยกับพี่สิงห์เป็นเรื่องที่เขาชอบ แต่การได้มองอีกคนพูดคุยได้เตียง หัวเราะกับหมู่เพื่อนก็เป็นความสุขอีกอย่างของเขาเหมือนกัน ขณะที่กำลังหันมาเติมน้ำแข็ง เทียนก็พลันชะงักค้างไปกับแวตตายิ้มๆ ของพี่คิงที่มองมา อีกฝ่ายไม่ได้พูดอะไรเลยสักนิด แค้นก็คิ้วเหมือนรู้ทันมาทางเขา แค่นั้นแก้มของเขาก็พลันร้อนผ่าวยิ่งกว่าต้มเหล้าแรงๆ เสียอีก

"คิงมองอะไรน้องเทียน หวงนะเนี่ย"

"มองเฉยๆ น่ารักดี"

"คิง"

"คิงหมายถึงตอนน้องเขาแอบมองพี่สิงห์ดูน่ารักดี"

"แล้วไป...เออ แต่เห็นด้วยนะ สิงห์ ไม่สนใจหน่อยเหรอะวะ" พี่เพงถามพร้อมกับเบนหัวข้อสนทนาไปที่เพื่อนของตัวเองซึ่งยังคงทำตัวเป็นทองไม่รู้ร้อน

จิบเหล้าเสียวๆ คล้ายไม่ได้ยินคำถามนั้น จนเมื่อทอนสายตาที่เขามองไปไม่ไหว
นั่นล่ะที่สิ่งหึ่งถึงได้ยอมพุด

"ไม่สนใจ"

"ทำไมวะ แพนก็ไม่มี จิบใครก็ได้จิบ ทำไมไม่ลองมองน้องมันหน่อย"

"...ก็มีคนที่ชอบแล้ว"

"ฮะ!"

"ใครวะ"

ที่สิ่งหึ่งหันหน้าไปมองพีนินที่แสดงออกว่าอยากจู้จนออกนอกหน้า "เสือก"

"กูก็แค่อยากจู้ใหม่ละ...โอ๊ะ! รู้แล้ว"

เทียนมองบรรยากาศในวงเหล้าที่เหมือนจะเงียบไปชั่วครู่ ก่อนจะกลับมา
เฮฮาอีกครั้งด้วยฝีมือของพี่เกมที่ยิบยกเรื่องตลกสมัยเรียนขึ้นมาเล่า กระนั้น
ความสงสัยก็ยังอยู่ในใจของเทียน ไซ้ว่าเขาจะไม่เอะใจเลยว่าที่สิ่งหึ่งมีใคร
อยู่ในใจ แค่ที่สิ่งหึ่งแปลกไปเพียงเล็กน้อยเขายังรู้ นับประสาอะไรกับการ
แสดงออกในช่วงไม่กี่วันที่ที่สิ่งหึ่งย้ายกลับมาอยู่บ้าน เขาจะไม่รู้ได้ยังไงว่า
ที่สิ่งหึ่งแปลกไป

บางครั้งก็เหม่อลอย บางครั้งก็ยิ้มอยู่กับหน้าจอมือถือ บางครั้งก็
ทำหน้าเศร้าๆ

ทั้งหมดนั้นมันไม่ต่างอะไรกันกับใบหน้าและท่าทางของตัวเองที่เทียน
มองเห็นผ่านหน้ากระจก

ภาพของที่สิ่งหึ่งซัดทับตัวเขาขนาดนี้ เขาจะไม่รู้ได้ยังไงว่าอีกคน
มีความรัก ซึ่งคงเป็นความรักที่ยากจะบอกออกไป หรือไม่กี่ไม่มีวันเป็นไปได้

"ว่าแต่ที่สิ่งหึ่งได้งานที่ไหนอะ ที่เดียวกับพี่เพจไหม"

"ไม่ใช่ แต่ก็ไม่ไกลกันมากนะ"

"จริงดิ ไว้เดี๋ยววันไหนพี่ว่าง นัดมากินข้าวเย็นด้วยกันดีไหม" รอยยิ้ม
ของพี่คิงขยักกว้างขับให้ใบหน้าที่เหมือนจะธรรมดาที่น่ารักขึ้นเป็นกอง
เมื่อเขามองรอยยิ้มนั้นของพี่คิง เขาก็พอเข้าใจแล้วว่าทำไมพี่เพจถึงได้ชอบ
คนคนนี้

และคงไม่ใช่แค่พี่เพจที่หลงรักรอยยิ้มนี้
เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมองคนข้างๆ ซึ่งเผยรอยยิ้มกว้างแบบที่น้อยครั้ง
จะปรากฏบนใบหน้า วินาทีนั้นเทียนก็รับรู้ได้ทันทีว่าบางทีใครอีกคนที่หลงรัก
รอยยิ้มนี้คงจะเป็นพี่สิงห์ด้วย

"เอาลี"

เพราะแบบนั้นแววตาจึงได้อ่อนโยนถึงขนาดนี้

"เอาไว้เรามานัดกินข้าวด้วยกัน"

เพราะแบบนั้นน้ำเสียงจึงแจ่มใสอันอ่อนหวาน...แบบที่เขาไม่เคย
ได้ยินจากอีกคน

รอยยิ้มที่มักจะมีอยู่บนใบหน้าของเทียนหายไปแล้ว จริงอยู่ว่าวันนี้
ต้องมาถึงสักวัน แต่มันก็เชื่อว่าจะทำให้ได้ง่ายๆ สักหนอย ที่ต้องมารับรู้ว่ามี
คนที่ตัวเองชอบแอบรักใครอยู่ แล้วยิ่งคนที่เทียนรักไม่อยากจะตัดใจเองด้วย
แบบนี้

เทียนตัดสินใจเอ่ยปากขอตัวไปเข้าห้องน้ำ แล้วเดินตรงไปที่บริเวณ
ร้านเหล้าที่มาดื่มฉลองกันอย่างไร้จุดหมาย เขาเดินสะเปะสะปะไปเรื่อย
จนหยุดอยู่แถวอ่างเลี้ยงปลาของร้าน ทั้งตัวลงนั่งยองๆ เอนีววนเล่นในบ่อ
ปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปไกล นี่ถึงความทรงจำก่อนเก่าที่ย้อนกลับคืนมา
ไม่ได้แล้วเทียนก็ได้แต่ยิ้ม

แม้ในอดีตพี่สิงห์จะมีแฟนเหมือนผู้ชายคนอื่นๆ แต่มันก็แค่อดีตแฟน
เมื่อเลิกกัน ผู้หญิงเหล่านั้นก็ถูกลบออกไปจากใจของพี่สิงห์ น้อยครั้งที่เขา
จะได้ยินชื่อเรียกของพวกเขาหล่นออกจากปากของอีกฝ่าย

แต่ครั้งนั้นมันไม่ใช่

เพราะไม่สมหวัง เพราะไม่อย่างสูญเสีย ความรักนั้นจึงไม่เคยได้เปิดเผย
ไม่ได้ส่งไปถึงคนที่เป็นเจ้าของมัน เพราะแบบนั้น...มันจึงยังอยู่ในใจของพี่สิงห์
ตลอดเวลา กระทั่งตอนนี้ก็ยังมีชีวิตอยู่ในแววตาของพี่สิงห์ที่มองไปยังอีกฝ่าย

แววตาที่เขาเฝ้ารอและหวังว่าสักวันจะมองมายังเขาบ้าง

น่าเสียดาย

มันไม่มีวันมาถึง

"มานั่งโง่อะไรตรงนี้"

"จะมีสักครั้งใหม่ที่พี่จะพูดจาภาษาดอกไม้กับเทียนอะ"

สิ่งที่ยักไหล่เหมือนไม่แคร์ใส่แล้วทิ้งตัวนั่งลงบนพื้นข้างๆ ในมือของอีกคนมีขวดนมอยู่ ซึ่งต่อมาขวดนมนั้นก็มาอยู่ในมือของเขา คงเพราะพี่สิงห์เห็นว่าเขาดื่มนมมากเกินไปจึงให้ดื่มนมแทนเพราะไม่อยากให้เมา แต่การดื่มนมมันช่วยให้สร้างเมาตรงไหนไม่ทราบ ขณะที่กำลังคิดว่าส่วนประกอบไหนในนมจะช่วยให้เขาสร้างเมา เสียงพูดของพี่สิงห์ก็ดังขึ้นเสียก่อน

"เป็นอะไรอีก"

"จะเป็นอะไรได้อีก นอกจากคนที่รักพี่"

"อย่ามาเล่นตอสนี่ พี่จริงจังไหมล่ะ"

"เทียนก็จริงจัง ทำไมถึงคิดว่าเทียนล้อเล่นตลอดเลยอะ"

"..."

"หรือเพราะพี่คิดว่าเทียนล้อเล่น ที่ผ่านมามีได้มองว่าความรู้สึกเทียนไม่มีค่าอะไรเลย"

"ใช่แบบนั้นที่ไหนล่ะ..."

"แล้วแบบไหนอะ ความรู้สึกไหนล่ะที่มีให้เทียน สงสาร? สมเพช? เห็นใจ? ความรู้สึกไหนบอกมาดิ"

"มึงเมาแล้วเทียน"

"เทียนไม่ได้เมา" ทั้งที่ปากพูดแบบนั้น แต่เหมือนกับรสลมที่ดื่มอยู่ จะขมขึ้นมาชั่วคราว ตอนแรกเขานึกว่าเขาคิดไปเอง แต่ต่อมาก็ได้เข้าใจ คงเพราะน้ำตามันไหลออกมาปะปนไปกับนมในปาก จึงทำให้รสขมจืดๆ พลันขมขึ้นมา

"ถ้าเทียนเมา เทียนจะจับพี่ป้า ไม่มานั่งร้องไห้ตัดพ้อเป็นนางเอกแบบนี้หรอก"

มุมปากของพี่สิงห์ยกขึ้นเล็กน้อยอย่างที่ถ้าไม่สังเกตก็คงไม่เห็น ก่อนที่มือข้างหนึ่งของพี่สิงห์จะเลื่อนมาเกี่ยน้ำตาออกจากแก้ม สายตาที่มองมา

ราวกับเอ็นดูเด็กคนหนึ่งนั้นทำให้เทียนไม่ชอบใจเอาเสียเลย แต่เขาก็ดัน
เสพติดความอ่อนโยนที่อีกฝ่ายแสดงออกมาเนี่ยสิ จึงได้แต่นิ่งให้อีกคน
เช็ดน้ำตาแบบนี้

"เนี่ยนะไม่เมา ถ้าไม่เมาแล้วร้องให้ทำไม"

"ไม่เมาแล้วเสียใจไม่ได้หรือ"

"..."

"ถ้าเทียนไม่เมา เทียนจะร้องให้ออกมาไม่ได้หรือไง"

"จะดีที่สุดถ้ามึงไม่ร้องให้"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)